

mange år, statsminister Poul Nyrup Rasmussen har siddet ved regeringsroret. Bl.a. var Dansk Folkeparti på banen med et beslutningsforslag allerede i 1999, der skulle hjælpe den meget store forskelligartede gruppe af hjemløse til at få tag over hovedet eller i hvert fald overnatningsmuligheder på herberger og lignende.

Et overnatningstilbud må da være en menneskerettighed i dagens Danmark, men det viser sig jo, at det stadig væk ikke er tilfældet. For få dage siden kunne vi igen se i tv, at de frivillige organisationer, der gør et meget stort arbejde for at skaffe de hjemløse tag over hovedet i den kommende vinter, appellerer om hjælp til dette arbejde. Så problemet er der stadig væk, og det vender tilbage år efter år, lige så snart vinteren nærmer sig.

Den socialdemokratiske regering har heller ikke ligefrem bevist, at den kunne tackle problemet, selv om velviljen jo har været til stede i Folketinget, som der også blev sagt før. Så derfor må vi jo nok se frem til det kommende valg, der måske giver et andet regeringsflertal, således at vi kan gå videre ad den vej, som nu tilsyneladende er blevet udstukket.

Dansk Folkeparti er enig med forslagsstillerne i, at der er brug for en bred vifte af tilbud til de sindslidende, stofmisbrugerne og andre misbrugere, som har meget forskelligartede behov for behandling og bosteder. Og det skal der arbejdes videre med, som jeg har sagt.

Men når det så gælder de individuelle boliger, som slutfasen jo gerne skulle være for mange af disse mennesker – man skulle gerne kunne komme ud i individuelle boliger efter at have været i disse forskellige institutioner og forhåbentlig have fået en behandling, der gør, at man kan klare sig uden for – så har vi et meget stort problem, for nede på mit bord har jeg Den Sociale Ankestyrelses rapport om kommunernes husvildeforpligtelser og anvisningsretten til almennyttige boliger. Den viser klart og tydeligt, at mange kommuner prioriterer flygtningene først, når der skal visiteres, for de har jo et retskrav på at få en bolig efter de 3 måneder, og det har de hjemløse, eller de, der er svage i samfundet, og som har brug for en bolig af samme art, ikke. Derfor kommer de andre desværre først på ventelisten. Det har jeg sort på hvidt, og det har mange kommuner som sagt meldt ud. Derfor står vi med et stort, stort underskud af netop den type boliger, som kunne bruges som indslusningssteder for dem, der kan klare sig selv.

I øvrigt er forslaget jo en genfremsættelse af et lignende forslag fra 1998, som Dansk Folkeparti var positiv over for. Det er vi også i dag, men der er brug for et grundigt udvalgsarbejde, som vi vil gå positivt ind i.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Forslaget er identisk med det, der var fremme i 1998. Jeg har fulgt med i debatten indtil nu, og hr. Villy Søvndal var oppe og sige noget om det, som jeg synes næsten er det væsentligste, nemlig hvad er årsagerne til, at der til stadighed er det her problem trods de mange gode tiltag, som vi har foretaget, siden forslaget sidst var fremme? Hvad er det, der bevirker, at der er en stadig større udstødelse?

Det tror jeg man har arbejdet med både i Socialforskningsinstituttet og andre steder, men jeg synes, at man denne her gang skulle bruge udvalgsbehandlingen til at lave en evaluering af præcis det.

Vi taler jo ikke bare om boliger. Vi taler jo ikke bare om at få et sted at bo i en blok et sted. Det drejer sig i lige så høj grad om at finde noget, som gør, at man fastholder de mennesker, som det drejer sig om her.

I går i samrådet var ministeren også så venlig at tale om en fortsættelse af psykiatriaftalen. Det ville være rigtig rart, for den kunne også løse op på noget af det.

De tiltag, der har været gjort siden 1998, som ministeren var så venlig specifikt at fortælle om, har vi jo alle sammen været med til at støtte, og det vil vi vedblive med at gøre, tror jeg.

Vi var i CD sidste gang positive over for forslaget. Det er vi også nu, men nok i dag efter de tiltag, vi har taget, lige så interesseret i, hvis ikke mere, at gå ned og se: Hvad er egentlig årsagerne?

Det symptomatiske for alle de her debatter er, at vi taler meget om at nå de svage grupper. Vi taler meget om at lave noget, der er skræddersyet til skæve eksistenser, hvad det så måtte være, men det er uhyre sjældent, at vi når derned, hvor vi kommer i øjenhøjde med dem. Det tror jeg er et grundlæggende problem. Det er behandlernes succeskriterier i de mange projekter, som har været igangsat, der har gjort, at det har været svært.

Selvfølgelig skal der stå boliger, når man, som hr. Villy Søvndal siger, bliver løsladt fra fængsel eller anden form for længerevarende behandling. Det kan vi ikke blive uenige om. Men det kan jo ikke være en bolig, der står alene, den